

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ένας Άγγλος δημοσιογράφος, διηγουμένος τις εντυπώσεις του από την επίσκεψή που έκανε τελευταία σε μία από τις άριστοκρατικότερες λέσχες κωνοστίων του Λονδίνου, γράφει, εκτός των άλλων, και τον ακόλουθο περιεργό ύμνο της λέσχης... προς το τοιμοπού :

«Είνε αξιοσημειώτερο το να φοιμάριον η κυρίες τοιμοπού, παρά τοιγράφο. Το τοιμοπού δεν ένε σάν το τοιγράφο, που κάνει τον άνθρωπο άσπαστο και φιλόδοξο. Το τοιμοπού έμναινε στον άνθρωπο που το πρωτομάει, ιδέες πρακτικές και τον κάνει θετικόν...» Το τοιμοπού ένε ο πρώτος και μεγαλειότερος διδάσκαλος της οικονομικής έπιστήμης... Το τοιμοπού πρέπει να επικρατήσει και θά επικρατήσει !...»

Τί σου έινε, τέλος πάντων, αυτοί οι Έγγλέζοι κι' αυτές η Έγγλέζες !

Πρό χρόνων, έκάη στις όχθες του Ρήνου μία δρυς, της οποίας ο κορμός είχε ύψος 35 μέτρα και βάρος 55 χιλιάδων χιλιογραμμών. Ο κορμόν της δρυς, ή δρυς αυτή δεν ένε η μεγαλειότερη του κόσμου. Στο κορμόν της Άλλοιβάτ της Νορμανδίας υπάρχει μία δρυς, η οποία σκεπάζει με τα κλωνάρια της όλοκληρο το κορμόν της. Το ύψος του κορμού της δρυς αυτής ένε 60 μέτρα και η περιμετρός του 18 μέτρα.

Τα παλιά χρόνια στην Κίνα δεν πληρώνανε τους γιατρούς, γιά να τους θεραπεύουν όταν αρρωστούσαν, άλλα τους πληρώνανε με το μίση ενόσω ήσαν ήγυει, γιά να προλαμβάνουν κάθε αρρώστεια τους. Όταν αρρωστούσε δηλαδή κανένας από τους συνδρομητάς ενός γιατρού, τότε αυτός όχι μόνο ήταν ίσοχρημένος να τον θεραπεύσει, άλλα και να τον αποζημιώσει γιά όλες τις ζημιές που όφειλετο εξ αιτίας της αρρώστιας ! Λέγεται σκετικώς ότι η ιδέα της ασφάλισης της ζωής και η ίδρυσις ασφαλιστικών εταιρειών στην Εγγλάτη, όφειλεται στο έθιμο αυτό των Κινέζων.

Πρό σαράντα χρόνια, κάποιος Άγγλος περιηγητής, αφού έμελέτησε επί άρκετό διάστημα τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων των επαρχιών Πάρι, Ουαί, Πολτάβας και Βροσαρβίας, έδημοσίευσε κατόπιν στο «Δελτίο της Αστρονομίας» Έταιρείας των Παρισίων τις έξής καταπληκτικές αστρονομικές αντήληψεις των Ρώσων χωρικών :

«Οι Ρώσοι χωρικοί θεωρούν τον ήλιο ως μυστηριώδες αγαθόσπον όν και την σελήνη ως αδελφή του. Τα άστρα ένε λαλιάνες του λαλιού του Θεού κι' οι κοιλίες άγγελωφόροι του, με τους άστρους πέλνει άπασια μνήνιατα στους ανθρώπους, αποδείας, πολέμου και λοιμοίς. Ο διάπνος άστρη ένε η ψυχή κάποιου άποθανόντος που ταξιδιούει γιά τον Παράδεισο. Την Μεγάλη Άρκτο την θεωρούν ως το χροουλίο μιας τεραστίας αυτοαόλιας, μέσα στην άποια βράζει το γάλα του Διαιουχοφού. Ο Γαλαξίας τέλος ένε ο δρόμος που ακολουθεί ο Μωυσιής, γιά να συναντηθή με τον Θεό και να πάρη τις εντολές του»

Ένα από τα πιο παράξενα σκευάσματα, ένε άναμφισβόλος και το ακόλουθο :

Ο Γερμανός αστρονόμος Μαϊδλερ, που η παρατηρήσεις του γιά την σελήνη τον έκαναν ένδοξο, έιδε κάποτε στο σπίτι μιας κυρίας ένα όμοιομα της σελήνης από κεφί, τόσο έλυχνημένο, όστε λίμνιε κατάπληκτος, κι' όταν έμαθε ότι ο κατασκευαστής του όμοιομάτος ζέκονη ήταν ή οικοδόστουνα, την παρακάλεσε να του το χροουλίο ή να του το ποιήσασα -δσα ! Άλλά η οικοδόστουνα με κανένα τρόπο δεν έννοουσε να αποχρησθή το όμοιομα της σελήνης, που ή ίδια του είχε φτιάσει με πολλούς κόπους. Τότε ο αστρονόμος, χωρίς να διατάξη καθόλου, παντρεύτηκε την κόρη της κυρίας της χέρνης σφαίρας της σελήνης, την άποια ήφερε κατόπιν αυτού ως προίκα !

Ο Διοκλητιανός, κατά το 301 μ. Χ., έξέδοκε ένα διάταγμα, με το όποιο όριζε το άνώτατο όριο των τιμών όλων των έμπορευμάτων, καθώς και των άμοιβών των διαφόρων επαγγελματιών. Κάποις περιεργείας αναμέριουμε την διατίμηση μερών ειδών : Κρέας βοδιού ή λίτρα δηνάρια 8, δηλαδή 0,35 χροουλές δραχμής. Κρέας άρνιοσ ή λίτρα δηνάρια 12, δηλαδή 0,18 χροουλές δραχμής. Χοιρινό γάλακτος ή λίτρα 6 δηνάρια, δηλαδή 0,35 δραχμής χροουλές. Οκόκληρος λαγός έκατόν πενήντα δηνάρια, δηλαδή δραχμής χροουλές 3,58. Περιστέρια 24 δηνάρια το ζεύγος, δηλαδή 0,54 χροουλές δραχμής. Τα χροουλία της Καππαδοκίας τρεις χιλιάδες δηνάρια, δηλαδή 58,50 χροουλές δραχμής. Ένα άμάξι με δύο τροχούς 500 δηνάρια, δηλαδή 18 χροουλές δραχμής. Το ζεύγοςμα 2 δηνάρια, δηλαδή 0,04 χροουλές δραχμής. Άν, δηλαδή, πληρώνανε άνάλογο και σήμερα, το ζεύγοςμα θά μάς στοιχίξε 70 λεπτά !

ρώση τά χρέη του ;
Ο «Καπετάνιος» δέν άπάντησε άμέσως. Κατόπιν έιπε άργά :
—Όχι ! Δέν πιστεύω να τό έκανε γιά χρήματα, άλλα πώς μπορεί να κρίνη κανείς ; Ποιός σας λέει πώς δέν τον πρόδωσαν κι' αυτόν ;

—Νά τον πρόδωσουν ;...
—Ναι ! Άς υποθέσουμε πώς αλήθεια δέχθηκε να παραδώση τη στρατιά στον έχθρο ! Άς υποθέσουμε πώς ήταν άπελπισμένος, πώς ή καρδιά του σπαράζόταν καθώς έβλεπε τους στρατιώτες του ηστικούς, ξεπαγιασμένους, να πεθαίνουν από τις στερήσεις, άνίσχυρους ν' άμυνθοούν σε μία έπίθεση του έχθρου. γιαντί οι κλέφτες τών μετόπιθεν, οι καταστροφείς του Κράτους, δέν έστελναν ούτε τρόφιμα, ούτε ρουχιόμο, ούτε όπλα !
—Ίσως από όικτο θέλησε να τους παραδώσει, γιά να εξασφαλίση τη συντήρησι των δυστυχιωμένων στρατιωτών του...
—Χωρίς τροφή ! Χωρίς όπλα ! φώναζε ο Φρέντυ.

—Η Ένωτή στρατιά, έιπε άργά ο «Καπετάνιος», ήταν ώπλισμένη με... ρόπαλα ! !... «Έτσι μου έιπαν τουλάχιστον ! !...
—Άλλά τότε, γιαντί οι Γερμανοί έκαναν την άτιμία να τους σκοτώσουν, αφού ήσαν άσπλοι ; ρώτησε η Τζόαν.
—Άς μη κρίνουμε ούτε τους Γερμανούς, μες Έβερρεστ. Άν σας έλεγα πώς μία δλόκληρη στρατιά έστερέωσε όπλα, θά τό πιστεύατε ποτέ ;
—Άσφαλώς όχι ! έιπε ο Φρέντυ. Νομίζετε πώς πέθανε ο Ίθαν ;

—...Νομίζω... ναι ! έιπε ο «Καπετάνιος» άργά. Άπόψε τον ξαναφέρατε σεις στη ζωή, κύριε Κόνζουακ !

—Ω ! πάμε να φύγουμε, Φρέντυ ! έιπε η Τζόαν
Η θλιβερή αυτή ιστορία με λύπησε πολύ. Τόν καυμένο τόν Ίθαν ! Τι τραγική ή θέσις του ! Χωρίς τροφή, ρουχιόμο και όπλα ! Θεέ μου, τί βαρεια θάταν η συνείδησις αυτού του δυστυχιωμένου... και να μη μπορή ούτε καν να δικαιολογηθή ! !

Ήταν πέντε το πρωί, όταν ο «Καπετάνιος», άφου τελείωσε την ύπηρεσία του, άνέθηκε στην καταμαρούλα του στο διαμέριωμα των ύπηρετών. Έθγαλε από το λαϊμο του με λεπτή άλυσοίδα, από την όποια κρεμόταν ένα κλειδί. Μ' αυτό άνοιξε ένα συρτάρι του κομμώου και πήρε από μέσα ένα μακρύ κουτί από μαύρο Μαροκινό δέρμα. Άπάνω στο καπάκι ύπήρχε ένας χρυσός άετός και από κάτω ένα χρυσό μονόγραμμα με Ρωσικά ψηφία. Ο «Καπετάνιος» κάθισε στη μοναδική καρέκλα, που ύπήρχε μέσα στο δωμάτιο και έάπλωσε τά πόδια του, άπάνω στο κρεβάτι. Κατόπιν, με ευλάβεια σχεδόν, άνοιξε το κουτί. Έκει μέσα, ύπήρχαν μερικά γράμματάς με Ρωσικές έπιγραφές και στη γωνιά οι φάκελλοι έφερον το Ρωσικό Αυτοκρατορικό Στέμμα. Υπήρχαν ακόμα ένα χρυσό ρολόι με το ίδιο μονόγραμμα, που έιχε το κουτί, άδομαντοκόλλητο, ύπήρχε ακόμα ένας άσπρη με πολύτιμα πετράδια, κάποιο στρατιωτικό παράσημο προφανώς, και τέλος καμμιά άκοσμοα μέγαρα παράξενα σιγάρα με το Ρωσικό Αυτοκρατορικό οικόσημο, και με μαύρο έπιστόμιο...

Ο «Καπετάνιος» πήρε ένα από τά σιγάρα, χτύπησε έλαφρά έλαφρά την άκρη του άπάνω στην παλάμη του και κατόπιν τό άναψε. Τράβηξε με άπόλαυσι μια θαθεία ρουφηξιά, και κατοπιν μουρμούρισε :

—Σ' έχωριστώ, μες Έβερρεστ, γιαντί κατάλαβες πόσο ύπέφερα ! !

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίθαν—γέμισαν δάκρυα...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πρίν παντρευθής, άνοιξε όφθάνονχτα τά μάτια σου. Μά μάλις παντρευθής, κρύτα τα διακώς θεόλαιστα... Σ αν τι έ ρ

Πολλές φορές η δραστηριότης πέτυχε, εκεί που η έξυπνάδα δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Κο ρ ο α η ς

Μην παντρεύεσαι, αν δεν όμοιάσεις, αν δεν ψηθής στη ζωή. Διαφορετικά θά μετανιώσεις πολύ μια μέρα. Ζ ο υ ό

Όγδόντα τοίς έκατό η γυναίκες θεωρούν τους σιζύγους των ως άγρούς υπό εκμετάλλευσιν. Πικρή αλήθεια αυτό,μά αλήθεια όσοωδύνητο.

